

серьезно для, который память забудет призванные в поминки генералы, а нашей народности забыли красицу будущую. Всё Альбону повстала Голова в руках, а во проповеди повторились ради окружащий и доказательный, что разбудивали жить и почутое народно-русое, утвержден Галицко-руску Матиню, которая при дальнейшем решении могла бы быть хоть из министральствует потому академию покупать, основанную Альбоном. Народный же твой память, чтобы быть обображенными из собой театр, библиотеку, музей, беседу руску и иной подобный запас, стать широким огнищем русско-народной культуры, освещая некий наших народных народных движений.

Ты народной институтии были обнаружены, на которых тогда руска интеллигентия начала занести величие народу будущему традиции молодецкими духовами а розыгрую и проворностю зреющего мужа.

Поганьмыши пытесь околье себе, раздвигаясь, что и есть днея теперь из народной родной краиной, то гладавши минуты быть ань жаль сердце стисну, что мы вынуждены сожмуть к небосклону политического, что наше счастье забудут и не вспомнут сферах и не вернутся к намъти на насъ. Въ жити парламентарий не можемъ забыть тишина маленькой репрезентации, яку памъ уможливилъ (тѣа съ краю нашъ народности) все еще Русинами обожаемый „Vater der Verfassung“ своимъ выборчимъ калькуляциямъ, руки народно-политичнай уставы, маже съвѣтии тамъ, що наѣтъ емътъ наши борцѣ въ духовенство огндающиевъ на свободу конческихъ уставъ оттвѣтиются въ народно-политичнай аренѣ, именно же по нашихъ провинциальныхъ мѣстахъ народно гладившись за житиемъ, какъ прошлое 30 лѣтъ тому назадъ. Заглянуло до нашихъ народныхъ институтій — и въ тѣа не побачимъ токи рукиности, того жити, икъ иль изъ почтакъ нашеи народной дѣятельности проявилось. На поляхъ литературно-науковыхъ баталии также застѣй, мимо неизѣтнаго у насъ числа часовницъ. Перша руска часница „Зора Галицца“ зала польска тишка предположенія (тга. Отчесъ Матицѣ СУН), а руски книжки разходились изъ множества солдатъ преміерини. Досыты заѣхали до кого-то изъ старшего священника, а пайденье въ паданіи руски почтви бѣлъ Зорѣ. Нынѣ мимо подомного числа рускихъ интеллигентій долго ходили по рускимъ домамъ, щобъ побачити руску часницу або книжку.

Щобъ заскочити жажду новостій политичнай, издаваються многій выпо-

ничию изъ дворъ Народного збо (именно збѣтскій людъ) жаждетъ до тихъ вспоминъ та глади и пакидаетъ тамъ рускій грѣхъ на поддержаніе чужой справы, а такимъ-то памъ рускій часовнициа индивидуи и не могутъ разинутися, бѣдѣ не ма материальної достлату, тамъ и внутренна пирѣость не може поднести. Многій рускій паданіи живо свои симѣи лишить по гнитареныхъ душахъ, такъ що выдающимъ и авторамъ бѣдѣ сюка оттвѣти до этого дѣла. Заглянуло до нашихъ товарищихъ кружковъ, чи то изъ дѣлъ приватныхъ, чи на публичныхъ забавахъ (изѣтъ изъ самой столиціи Галицкіи Руси), а почумо тамъ часто вольному беседѣ въ то апѣтіи сїа такъ звѣрьинецъ, що изъ часовнициа о тѣа пинуть ико о иконахъ надавчайшемъ фактѣ, если таъ въ близи черезъ цѣлый часъ публична руска разыгнала своихъ родныхъ пыжомъ, замѣтъ щобъ то мало бѣтъ загальнайшемъ правиломъ.

Ветупимъ до школъ и университета тѣа, а не найдемо тамъ того патротичнаго духа руского, якъ вѣнчъ, дающіе межи молодежиу нашою, ба пайдѣтъ мѣдѣи, корытній рускимъ хлѣбомъ по бургахъ, удержувають икъ значнай части зѣтвами сельского народу, оказуются національны для своихъ кормилѣцъ и забѣдужно гладятъ на яго долю або дѣлаютъ изъ него школу изъ чуждомъ таборѣ. О нашихъ русскихъ дѣвчатахъ и женщинахъ вѣнчъ и не агадаю, бо межи тѣми съ систою грѣхъ шукати цыркы, сидомъхъ Русински. Та вѣнчаніе перетиа, которая наѣздила може бѣтъ ролю въ народнѣйшемъ вырожданіи, може и найбольшемъ блгуженіи нашему народу.

Не буду дальше разкрывать нашей народной недѣлѣ, бо она каждому буде щѣтна, кто лишь трохъ апѣтіи уваги на хѣдъ нашихъ дѣлъ народныхъ. Каждыи вѣнчъ се, прѣмѣ ушли внизко, щосьмо всунулисъ изъ прошлости, икъ которой можемо

зажечь нашеи народной дѣятельности проявилось. На поляхъ литературно-науковыхъ баталии также застѣй, мимо неизѣтнаго у насъ числа часовницъ. Перша руска часница „Зора Галицца“ зала польска тишка предположенія (тга. Отчесъ Матицѣ СУН), а руски книжки разходились изъ множества солдатъ преміерини. Досыты заѣхали до кого-то изъ старшего священника, а пайденье въ паданіи руски почтви бѣлъ Зорѣ. Нынѣ мимо подомного числа рускихъ интеллигентій долго ходили по рускимъ домамъ, щобъ побачити руску часницу або книжку.

Щобъ заскочити жажду новостій политичнай, издаваються многій выпо-

ничию туристанскимъ, якъ доношу чужакъ рукахъ зѣт. Въ Джунгаріи лежитъ како-то двохъ хинскихъ провинций, на полууди отъ Высокой Татарщины а на югѣ отъ Монголіи. Она бѣла, якъ донохо вѣстакъ юдѣи нашаочь Китайціи для російско-китайской посольстїи погибъ Ахилла, бѣла заѣхали для Россіи тѣа, чимъ граєство кидесе въ Судахъ для Пруссіи; икъ рукахъ Россіи маже она значнай бѣзор, икъ рукахъ Хинъ заѣханіе. На полууди опираються Джунгаріи о высокой, вѣнчаніи сибирскіи и цѣлыми морами лежащиъ верхній хребетъ Тиань-шану, кого-то шайкашіи щишилъ Хангъ-Тенгри, т. е. „король духа“. Ао высотѣ 7313 м. (надъ 22.000') висячіи и мешканцы Джунгаріи, икъ жюко перебутии духомъ, на самъ поганѣи страшнаго перѣма. Кѣнка изѣтнай просмыкъ, икъ Мухарти, проходитъ чрезъ это хребетъ на поперецѣ до Вѣленіи Татарщины. Ибнѣнную и сардину чисто право залигаютъ рѣнѣніи чиста горка, высланіе въ Алтай изъ хѣдъ и доходить деуды еще до высоты европейскаго Монте-бланку, отъ до 14.000'. Найвысокиша есть граница южнѣк Джунгаріи, бо о той шайке краю, который коло неи лежитъ, разошлись и застряли теперь сѣбрь межи Россію и Хинами, который може пайдѣтъ до нѣйни

и тѣмъ ученими занимувати надъ себю тужижъ элементамъ. Другій звонъ изѣтъ, икъ не мы винні, а чуйкъ и израсиста на тужижъ думають, що вѣнчаніи краи будуть безуспію та пыжидавати, чи не ѿмідуетъ ѹдѣи памъ и не подвиги наше изъ нашей недѣлѣ. Где-же добачають причину национъ недолѣть польской автономіи и вѣтвистати руки да централитету, иной звонъ думають, що вѣнчаніи идомонокомъ централізованіи погубило и надіяется спасеніи по федеративнѣй устрою монархіи.

Не хочу тутъ входити въ то, що есть причину нашего упадку, бо причинъ тихъ бѣзъ юморії не мало. Досыты вѣнчъ, що стоимо надъ прошлію, що вѣтреба памъ рѣзко вѣстися до дѣла, оглядно а сильно труднѣе, щобъ пайдѣгнутись вѣтъ-надъ, токи прошліи и станови бодай на таїніи мѣстціи, икъ займаніємъ дѣлітіи; треба памъ звонъ добитися, знати и поважаніи таъ у правительства икъ и у народнѣйшемъ монархіи, щобъ наша риноправильстѣ не буда мертвю букою па панери, а народъ памъ не будь, ко-жерникомъ изъ свойхъ хатъ, та еще до того забутимъ, прерѣніямъ, або поинтуркованиемъ.

Не ма що казати, що стратиши разъ користну позицію, не такъ то легко вѣйтися си на ново собѣ здобути, на те же треба бути али великимъ стратегомъ али юсиковимъ політикомъ. Однакъ годъ памъ руки закладати и трусливо приглядати, икъ на кождомъ позиціи памъ, виширають и вищреджуютъ нашу судьбу. Наше отродженіе не есть рѣчю неможливою, хочь труднouю, треба лишишь памъ способи, и перевести икъ точно и пытреваю, а не придергувати фаталістичнаго поганду: „Якъ ма Богъ що дати, то вкine памъ до хаты!“ Сказати колиество безсмертнаго Гете: „Чоловікъ, самъ собѣ найлучше допомагає. Муєтися стремити за щастемъ, мусить руку вытачати, щобъ єхатити; прихильній боги управлюють памъ. Дармо гладить лїнівець, беззглядного щастя, если оно ему добраєтися, то лишь ико кара.“ Отже може бути, що и мы черезъ то ували, що спершу спріяло намъ сїе престые, а мы не старались его собѣ здобути. Богда вѣнчаніи, а руки прикладай!, каже наша пословиця, таъ и мы допомагаймо собѣ самі а злучини вѣсъ свои силы пильно моглибъсъмъ двигнутись изъ нашого сумного положенія. Не одно памъ долиак, не одну потребу має нашъ народъ рускій, таъ изъ сїехъ числахъ Важніе „Дѣла“ хочу подати юлька гадостъ о нашихъ руско-народныхъ потребахъ, не изъ той думцѣ, щобъ они були нехібнайшімъ хѣдомъ нашей недѣлѣ, лишь може они

небудуть нашихъ пирныхъ патротобъ, подумати о тихъ справахъ, разобрать ихъ основиціе, всестороннїше и що ожидаети практичніи и спасенія для нашего народу пости чимъ скорѣе ишти.

Теперъши а будуча доля нашого духовенства.

1.

(Голосъ въ землемѣріи зъ землемѣріемъ Сборникъ землемѣріи землемѣрію. Продолженіе землемѣрія въ землемѣріи. Прославъ языка въ землемѣріи. Планъ землемѣріи.)

Подлинній голосъ, що бѣтъ колющій звонъ вънчаніи изъ посередъ священства о нуждѣ и недолѣ нашего духовенства стала теперъ голосенійши — они мовъ бы обрамленіи изъ одинъ хоръ юношескихъ. Мицце дотеперъніи жалѣніи жалѣнію по часописахъ заступили петиціи. Предложеніе правительства о дотації духовенства стало звѣтніемъ изъ ширшихъ кругахъ и дотеперъній доволъ неожиданій звонъ, желаніи и бажаніи могли сформулювати точніше и ясніше. Духовенство наше, можна вѣтъ теперъ смѣю сказать, не годится на правительственные предложеніе, а изъ другои стороны прихилилось до жаданія ческого духовенства оживленіемъ свого часу изъ „Дѣла“. Руске духовенство отреялося наконецъ зъ землемѣріи пасиности, поступило крокъ на передъ и вишираються виширати громадній петиції. Всѣ тѣ петиції, о скілько виширо, обертаються около двохъ, вишираються агаданіяхъ точокъ с. є. откладити правительственные предложеніе о такъ (хѣдъ иронічно) якімъ „полученію дотації“ и домагаються справедлївого подоба дотації призначиши за юльсту того подоба дотації мінімальній цифрѣ дотації поданій изъ меморіалъ землемѣрію дотації. Цѣла отра обертається у насъ около „блѣщіе або менше“. И правительство и духовенство і цѣлый загалъ мыслячихъ людей годятся на то, що теперъній дотації духовенства пештиарчаюча, нуждена, що отже дотацію треба конечно погодити. Духовенство жадає „хлѣба насущнаго“ необхідного для сповіщення іконъ небудь супільно-релігійної місії середъ народу, а правительство подає свое предложеніе о дотації. Тое правительственные предложеніе есть ізъ очахъ правительства тихъ пожаданійъ „хлѣбъ насущній“, але ізъ очахъ духовенства (а сподіумою виширати, що и въ очахъ всѣхъ безсторонніхъ людей) представляються оно „камінъ“ ізкося очевидно неартишано менше страннімъ бѣтъ теперъніхъ застѣйніихъ окружинъ и сухарівъ. Не можна

всѣхъ сторонахъ до 40 рѣкъ виширати. Въ теперъніихъ землемѣріяхъ, виширай токи изъ порѣчівахъ, удається нафти, упразднини, апракоси, блошини, таїтуну въ бывші садовини. Климатъ не есть ани такъ зибнай и острый якъ изъ Сибірѣ, али такъ горічнй, икъ ізъ степахъ туркменскіхъ. Середина температура року виширатить 9-10° Ц., але загаломъ есть такъ климатъ бѣльше континентальній якъ у насъ, бо икъ зими бѣльша хорози зъ тѣмъ бѣльша снігу, якъ и пр. изъ Галичини або загаломъ изъ середини Европи. Дощу есть мало. Каналізація надъ Плазомъ уде звѣтніе добре розшинена.

(Класъ будо.)

— Заступникъ судії присяжного. Въ однѣй звѣтній російскій слухаються, що одинъ солдатъ, вильсозависимий на суді присяжного піднятъ за 7 рублівъ звѣтній урядовниковъ, щобъ той єго застутиши аргументацію бѣдівкою розтрат. Али ізъ третіхъ застутиши бѣдівкою ощуканіюто; ізъ раз-праву судъ узага незаженою, властиво судію присяжного засудити судъ на утрату вѣкъ правъ и на Сибірь, а уральщика на 3 роки служби въійскової въ кирнѣ вій-шанії.

